

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 21Csp/307/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124223719
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zsolt Suver
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2025:7124223719.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudcom JUDr. Zsoltom Suverom v právnej veci žalobkyne: A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: E. XXX, XXX XX F., zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom: ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom: Kubániho 16, 811 04, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 600 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 450 Eur a to v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcom rozsahu z a m i e t a.

III. Žalobkyňi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100 % z prisúdenej istiny podľa bodu I. výrokovej časti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

I.
Doterajší priebeh konania,
skutková a právna argumentácia strán sporu

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu 18.12.2024 Mestskému súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 600 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“).

2. Žalobkyňa svoju žalobu medzi inými odôvodnila tým, že v konaní vedenom proti žalovanému na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. SK-4Csp/64/2022 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky v oboch uplatňovaných nárokoch úspešná. Okresný súd rozsudkom sp. zn. SK-4Csp/64/2022 zo 14.06.2023 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 14.06.2023“) v časti I. výroku určil, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300039000 zo dňa 11.05.2011 (ďalej len „zmluva o revolvingovom úvere z 11.05.2011“) uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom je bezúročný a bez poplatkov a v časti IV. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. 16. „Súhlas so spracovaním osobných údajov“, bod 16.6. zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 v tam uvedenom znení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozsudok okresného súdu zo 14.06.2023 v časti I. a IV. výroku v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoCsp/8/2024 z 27.06.2024 nadobudol právoplatnosť 30.07.2024. Žalobkyňa právny základ ňou uplatňovaného nároku

odôvodňovala s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákon č. 250/2007 Z. z. jeho citovaním. Žalobkyňa si uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k porušeniu jej práv majúcich za následok určenie, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 je bezúročný a bez poplatkov v sume 300 Eur a vo vzťahu k porušeniu jej ďalších (iných) práv majúcich za následok určenie, že zmluvná podmienka uvedená v čl. 16. „Súhlas so spracovaním osobných údajov“, bod 16.6. zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou rovnako v sume 300 Eur. Záverom navrhla, aby mestský súd jej žalobe vyhovel a proti žalovanému jej priznal nárok na náhradu trov tohto konania.

3. Mestský súd platobným rozkazom sp. zn. 21 Csp/307/2024-29 zo 16.01.2025 (ďalej len „platobný rozkaz“) rozhodol tak, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaný však proti platobnému rozkazu podal riadne a včas odôvodnený odpor (č.l. 34), v ktorom ako prvé namietal prekážku skôr začatého konania, ktorá predstavuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania v tejto prejednávanej veci. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa si na základe rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 osobitnou žalobou už uplatnila proti nemu nárok na primerané finančné zadosťučinenie v sume 600 Eur. O žalobe žalobkyne v tamtej veci je na mestskom súde konanie vedené pod sp. zn. 52 Csp/85/2023. Podľa právnej argumentácie žalovaného zákon č. 250/2007 Z. z. a ani žiadny iný právny predpis neurčujú, že finančné zadosťučinenie je možné priznať osobitne k jednotlivým výrokom rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023. Podľa názoru žalovaného spôsob „určenia“ žalobkyňou uplatňovanej sumy je v rozpore s povahou a podstatou finančného zadosťučinenia ako takého. Pokiaľ ide o stanovenie výšky zadosťučinenia, právna úprava vyžaduje, aby priznaná suma bola zadosťučinením a bola primeraná. Žaloba neobsahuje žiadne tvrdenia, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru o splnení týchto dvoch predpokladov. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) vo svojich rozhodnutiach uviedol, že finančné zadosťučinenie je určitým vyjadrením „odmeny“ spotrebiteľovi za to, že inicioval súdne konanie voči dodávateľovi. Z toho podľa žalovaného plynie, že aj Najvyšší súd SR predpokladá individuálne rozhodnutie o zadosťučinení ako zavŕšenie ochrany spotrebiteľa, ktoré má byť spravodlivé a primerané. To sa o požiadavke žalobkyne povedať nedá, lebo nielen uvádza paušálne sumy, ale rozsudok okresného súdu zo 14.06.2023 ani nepovažuje za zavŕšenie poskytnutia ochrany spotrebiteľovi. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov, či poškodení zdravia a je preto zjavne neprimeranou. Posúdenie výšky finančného zadosťučinenia pritom nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 14/2020 z 23.06.2020 uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 52/2020 „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo/127/2017 z 30.01.2019 „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.“. Žalovaný tvrdil, že uvedený účel bol dosiahnutý už rozsudkom okresného súdu zo 14.06.2023 a rozsudkom mestského súdu sp. zn. 52 Csp/85/2023 z 15.05.2024 (ďalej len „rozsudok mestského súdu z 15.05.2024“). Žalovaný nepopiera tú skutočnosť, že výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu. Súdna prax ale konštantne k rozhodovaniu o finančnom zadosťučinení vyžaduje, aby sa úvaha súdu opierala o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 25/2019 z 20.06.2019 nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Žaloba podľa presvedčenia žalovaného neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodnili žalované nároky, žiadne dôvody odôvodňujúce ich výšku a splnenie zákonných atribútov, najmä vo vzťahu k primeranosti a preto žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú a navrhol túto zamietnuť.

5. Žalobkyňa sa k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu vyjadrila podaním (replikou) z 10.03.2025 (č.l. 51), v ktorom medzi inými argumentovala tým, že právoplatný rozsudok okresného súdu zo 14.06.2023 jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založeným zmluvou o revolvingovom úvere z 11.05.2011 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností, len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných

noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Podľa názoru žalobkyne v zmysle rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 je evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie svojich práv, ako aj povinností žalovaného, čím naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Vo vzťahu k výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. žalobkyňa poukázala na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/80/2020 z 24.08.2022. V žiadnom prípade nemožno samo o sebe určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a tiež neprijateľnosti zmluvnej podmienky považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a privedil spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Judikované určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako aj neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 je následkom porušenia povinností zo strany žalovaného. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. V súvislosti s argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa tiež dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami žalobkyňa považovala uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. ňou uplatnená výška zodpovedá jeho účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Žalovaný v (základnom) konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. SK 4Csp/64/2022 neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech. Výsledok tohto (základného) konania však dokazuje, že toto jeho právo súdiť sa, nemalo oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných obdobných súdnych konaní o nesprávnosti svojej argumentácie, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Napokon mestskému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti iste známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanému, žalovaný neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať. Žalobkyňou uplatňovaná výška finančného zadosťučinenia je podľa jej názoru nanajvýš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50 000 Eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z. z. o dohlade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska. Žalobkyňa poukázala aj na aktuálne súdne rozhodnutia, čo do priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, v ktorých súdy priznali 300 Eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku [viď rozsudok mestského súdu sp. zn. 24 Csp/101/2023 z 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoCsp/22/2024-140 zo 07.08.2024 a rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-2Csp/26/2023-102 z dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 CoCsp/28/2024-140 z 05.11.2024]. Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby mestský súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. Žalovaný sa na výzvu mestského súdu podľa § 167 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) k replike žalobkyne doručenej mu 07.04.2025 (č. l. 57) v stanovenej 15-dňovej lehote nevyjadril.

II.

Skutkové zistenia a právne posúdenie veci mestským súdom

7. Predmetom sporu bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie za porušenie práv žalobkyne (spotrebiteľky) žalovaným (dodávateľom) majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru ako aj neprijateľnosť v žalobe špecifikovanej zmluvnej podmienky zo zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011.

8. Na základe skutkových tvrdení strán sporu, ktoré druhá strana nepoprela, nebolo sporným, že:

8.1. žalobkyňa ako spotrebiteľka uzavrela so žalovaným ako dodávateľom zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300039000 z 11.05.2011, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 510 Eur so splatnosťou v trvaní 42 mesiacov, s ročnou úrokovou sadzbou 70,03 % a priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 68,07 %,

8.2. rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK - 4Csp/64/2022 zo 14.06.2023 v časti výrokov I. a IV., ktorý nadobudol právoplatnosť 30.07.2024, bolo určené, že:

a) úver zo zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 je bezúročný a bez poplatkov,

b) a zmluvná podmienka uvedená v článku 16 zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 „Súhlas so spracovaním osobných údajov“ bod 16.6. v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 dávajú Veriteľovi súhlas podľa ods. 16.1., 16.2., 16.3., 16.4., 16.5. na dobu do podpísania tejto Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, počas platnosti tejto zmluvy o RÚ ako aj na dobu 10 rokov po skončení zmluvného vzťahu podľa tejto Zmluvy o RÚ. V rovnakom rozsahu udeľujú súhlas aj v prípade zamietnutia Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, a to na dobu 10 rokov odo dňa jej podpísania Dlžníkom, Spoludlžníkom 1, Spoludlžníkom 2.. Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 môžu udelený súhlas písomne odvolať v prípade, že Veriteľ spracováva osobné údaje v rozpore a nad rámec nimi udeleného súhlasu alebo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Odvolanie súhlasu nadobudne účinnosť okamihom úplného vyrovnania všetkých záväzkov Dlžníka, spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 tejto Zmluvy o RÚ.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

9. Sporným medzi stranami sporu bol žalobkyňou uplatňovaný nárok na primerané finančné zadostučinenie, čo do právneho základu (podľa tvrdenia žalovaného ochrana žalobkyne bola totiž zavŕšená už rozsudkom okresného súdu zo 14.06.2023, pozn.) ako aj čo do jeho výšky.

10. Mestský súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie a za účelom preukázania sporných skutkových tvrdení vykonal dokazovanie listinami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, po ktorom v spojení aj s ostatnými skutkovými tvrdeniami, ktoré neboli sporné, ustálil svoje celkové skutkové zistenia a vyporiadajúc sa pritom aj s námietkami a právnou argumentáciou strán sporu vec právne posúdil (viď nižšie).

K právnemu základu primeraného finančného zadostučinenia

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30.06.2024. Avšak vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 01.07.2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024. Mestský súd preto uplatnený nárok po právnej stránke posúdil podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., v zmysle ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, vychádzajúc tiež z nasledovných princípov a výkladu, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššej súdnej authority. Tento výklad dáva zároveň odpoveď na procesnú obranu žalovaného, ktorú súd pokladal za nedôvodnú.

12. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku

rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo/389/2015 zo 14.09.2016). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.

13. Zákonnodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezodôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

14. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany s poukazom na konanie prebiehajúce na mestskom súde pod sp. zn. 52 Csp/85/2023 namietal prekážku už začatého konania. Podľa § 159 CSP totiž začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Okrem toho podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Podľa § 185 ods. 3 CSP súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. Navyše podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Mestský súd si preto zaobstaral a vykonal dokazovanie rozsudkom mestského súdu sp. 52 Csp/85/2023 z 15.05.2024 (ďalej len „rozsudok mestského súdu z 15.05.2024“), z ktorého zistil, že predmetom konania v tamtej veci bol žalobkyňou proti žalovanému uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie za porušenie právnych povinností žalovaného majúcich za následok neprijateľnosť zmluvných podmienok zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 podľa špecifikácie v právoplatnom rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti jeho II. a III. výroku, spočívajúcich v dojednaní poplatku za žiadosť o odklad splátok a jeho splatnosti, ktoré (zadosťučinenie) bolo žalobkyňou priznané v sume 300 Eur. V prevyšujúcom rozsahu bola žaloba v tamtej veci proti žalovanému zamietnutá. Mestský súd si rovnako za účelom zistenia prípadnej prekážky právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP zaobstaral a vykonal dokazovanie aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5CoCsp/25/2024 z 12.08.2025 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 12.08.2025“), z ktorého zistil, že krajský súd na základe odvolania – riadneho opravného prostriedku žalovaného rozsudok mestského súdu sp. 52 Csp/85/2023 z 15.05.2024 v časti II. a III. výroku ako vecne správny potvrdil. A teda predmetom konania na mestskom súde vedeného pod sp. 52 Csp/85/2023 bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie za porušenie práv žalobkyne majúcich za následok určenie inej zmluvnej podmienky tej istej zmluvy revolvingovom úvere z 11.05.2011 za neprijateľnú. Mestský súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého by konanie na mestskom súde vedené pod sp. zn. sp. 52 Csp/85/2023 predstavovalo prekážku už začatého konania podľa § 159 CSP brániacu jej prejednaniu v tomto konaní, pre ktorú by bolo nevyhnutné toto konanie zastaviť. Zo žiadneho právneho predpisu totiž nevyplýva, že by sa spotrebiteľ musel domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobou podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) [do 31.12.2017 podľa § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (viď ďalej bod 74. a 75. odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023), pozn.] ako aj určenia neprijateľnosti všetkých neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „OZ“) z tej istej spotrebiteľskej zmluvy v jednom a tom istom súdnom konaní. K určeniu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru a tiež ako ani k určeniu všetkých neprijateľných zmluvných podmienok za neprijateľné nemusí dôjsť jedným súdnym rozhodnutím. Mestský súd tak dospel k záveru, že právoplatné určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nie je spôsobilé založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 295 CSP pre určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok z tej istej spotrebiteľskej zmluvy. Rovnako ani určenie neprijateľnosti určitých zmluvných podmienok nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre určenie neprijateľnosti iných zmluvných podmienok z jednej a tej istej spotrebiteľskej zmluvy. Inými slovami povedané, určenie určitej zmluvnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy za neprijateľnú ipso facto neznamená, že všetky ostatné zmluvnej podmienky tejto zmluvy sú prijateľné. Z uvedeného celkom logicky plynie, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie určitých práv spotrebiteľa alebo povinností dodávateľa majúcich za následok neprijateľnosť určitých zmluvných podmienok (v danom spore podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti II. a III. výroku, pozn.) nemožno považovať za zavŕšenie ochrany spotrebiteľa podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. za porušenie iných

práv spotrebiteľa alebo povinností dodávateľa majúcich za následok neprijateľnosť iných zmluvných podmienok, či bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru (v danom spore podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti I. a IV. výroku, pozn.). Výšku už priznaného primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie práv spotrebiteľa majúcich za následok neprijateľnosť určitej zmluvnej podmienky, má možnosť súd zohľadniť pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie iných práv spotrebiteľa majúcich za následok neprijateľnosť inej zmluvnej podmienky, či bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru, z tej istej spotrebiteľskej zmluvy (viď ďalej bod 23. odôvodnenia tohto rozsudku).

15. Hypotéza § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi, k čomu v danom prípade zo strany žalobkyne nepochybne došlo (viď rozsudok okresného súdu zo 14.06.2023 v časti I. a IV. výroku) a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Na základe uvedených mestský súd uzavrel, že žalobkyňou uplatnený nárok je, čo právneho základu, daný.

K výške primeraného finančného zadosťučinenia

16. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť jeho alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porovnaj najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky.

17. Žalovaný sa vo svojom odpore proti platobnému rozkazu dovoľáva právnych záverov vyjadrených v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 14/2020 z 23.06.2020 uverejnenom v Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2020 pod č. 52/2020. Avšak podľa zistenia mestského súdu tieto právne závery boli formulované v právnom spore o zaplatenie nákladov vynaložených na prípadný zvýšený nákup elektriny žalobcom (odberateľom) v príčinnej súvislosti s porušením právnych povinností žalovaného (dodávateľa). A teda právny záver o nemožnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou sa vzťahuje na určenie výšky skutočnej škody (majetkovej ujmy) a nie na určenie výšky finančného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy). Z uvedeného dôvodu sú tieto právne závery na tu prejednávaný právny spor neaplikovateľné.

18. Mestský súd vo vzťahu k otázke predpokladov pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 92/2021 z 30.06.2022 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod číslom 48. V posudzovanej veci Krajský súd v Trenčíne zmenil vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Krajský súd v Trenčíne mal za to, že pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu. Najvyšší (dovolací) súd SR rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil. Najvyšší súd SR pritom poukázal na

svoje závery uvedené v uznesení sp. zn. 6 Cdo/127/2017 z 30.01.2019. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo/389/2015). Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

19. Najnovší vývoj judikatúry vo vzťahu k posudzovanej otázke ide ešte „ďalej“. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR konštatovanie porušenia práva spotrebiteľa postačuje aj v samotnom konaní o primeranom finančnom zadosťučinení alebo v inom samostatnom konaní a to aj len ako predbežná otázka (viď uznesenie Najvyššieho SR sp. zn. 3 Cdo 31/2020 z 25.05.2022 uverejnené v Zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2023 pod číslom 30/2023).

20. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti, je teda jediným rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia.

21. V preskúmvanej veci tak ako to už aj žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 14.06.20233 «... je ... potrebné uviesť, že v bode 6 zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8300039000 zo dňa 11.05.2011 z ktorého tu treba pri posudzovaní zákonných náležitostí zmluvy vychádzať (z bodu 5 – žiadosti o úver nemožno vychádzať, lebo tam je uvádzaná len predpokladaná RPMN, teda definitívny a záväzný údaj je až v bode 6 zmluvy kde sú konečné údaje o schválenom úvere) je ako výška RPMN uvedená hodnota 68,07 % a ako výška ročnej úrokovej sadzby úveru sadzba 70,03 % čo je zjavne nesprávne ... V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom (§ 2 písm. i) zák. č.129/2010 Z. z.). Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia; môže byť minimálne rovnaká (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/672/2014) ... „A nakoľko v tu posudzovanej zmluve je ako RPMN uvedený údaj nižší ako je úroková sadzba úveru, zjavne ide o nesprávne uvedený údaj o RPMN. Len pre úplnosť treba uviesť, že ak by aj bol správny údaj o RPMN, potom by bol zjavne nesprávny údaj o výške ročnej úrokovej sadzby, čo by úver v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení robilo tak či tak bezúročný a bez poplatkov...», na základe čoho okresný súd s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. uzavrel, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 je bezúročný a bez poplatkov. Keďže uvedené tvrdenia žalobkyne žalovaný nepoprel, tieto tvrdenia boli nesporné. Rovnako podľa tvrdenia žalobkyne v žalobe, ktoré žalovaný nepoprel, podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 «...Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd považuje aj dojedanie v článku 16 bod 16.6. Zmluvných dojednaní zmluvy. Súd aj v tejto časti žalobe žalobkyne vyhovel, nakoľko uvedenú zmluvnú podmienku možno považovať za neprijateľnú s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ... pretože nebola individuálne dohodnutá a súčasne jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa ... je ... v rozpore s požiadavkami dobrej viery a ochrany právnych záujmov spotrebiteľa, pričom zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nielen súdy, ale aj Slovenská obchodná inšpekcia vo svojich rozhodnutiach (napr. č.: P/0331/07/11, z 25.11.2011), či Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR už konštatovali, že spracovanie osobných údajov klienta až po dobu 10 rokov od uzavretia zmluvy bez ohľadu na dobu trvania účelu spracovania, hodnotia ako zjavne neodôvodnenú, umožňujúcu spracovať osobné údaje v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou zo zákona o ochrane osobných údajov (aj z predchádzajúcej právnej úpravy, teda zákona č. 428/2002 Z. z., účinného ku dňu uzavretia zmluvy vyplývalo, že prevádzkovateľ je povinný zabezpečiť, aby zhromaždené osobné údaje boli spracúvané vo forme umožňujúcej identifikáciu dotknutých osôb počas doby nie dlhšej, ako je nevyhnutné na dosiahnutie účelu spracúvania (porovnaj § 6 ods. 1 písm. g) cit. zákona)). ... Rozsah

subjektov, ktorým sa takéto oprávnenie poskytuje je neúčelný a nedôvodný. Veriteľovi také dojednanie dáva oprávnenie poskytnúť osobné údaje tretím stranám na účely ich vlastnej obchodnej aktivity, či ponuky služieb (viď čl. 16 bod 16.3 Zmluvných dojednaní na ktorý sa predformulovaný súhlas má takisto vzťahovať). V danom prípade žalobkyňa nemohla zasahovať do textu časti Zmluvných dojednaní ... Ak chýba individuálne dojednanie takého širokého oprávnenia pre neurčitý počet subjektov, vytvára sa tu nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Jeho osobné údaje môžu byť poskytované neurčitému počtu subjektov len z hľadiska predformulovaného, individuálne nevyjednaného súhlasu, a to aj v prípade zamietnutia žiadosti o revolvingový úver, čo je neprijateľné ...». Na základe uvedených okresný súd rozhodol tak, že pre porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 428/2022 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení účinnom v rozhodujúcom období v spojení s ustanovením § 53 ods. 5 OZ určil, že zmluvná podmienka podľa špecifikácie v rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti IV. výroku, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (viď bod 8.2. písm. b) odôvodnenia tohto rozsudku). V nadväznosti na to mestský súd dodáva, že ak už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu viazaný jej skorších posúdením (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 44/2010 z 31.01.2012).

22. Mestský súd pri úvahách o výške primeraného finančného zadostučinenia vychádzal predovšetkým z konkrétnych okolností daného prípadu, a to intenzity porušenia práva spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa, charakteru porušených práv a povinností a ich potencionálnych dôsledkov, časového trvania závadného konania, a v neposlednom rade prihliadol na jednotlivé funkcie primeraného finančného zadostučinenia.

23. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, mestský súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že žalobkyňa utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, keď bola nútená hájiť svoje právo na súde a v rámci súdneho konania na okresnom súde vedeného pod sp. zn. SK -4Csp/64/2022 sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vysporiadať aj s procesnou obranou žalovaného, ktorý nárok žalobkyne neuznal a žiadal žalobu zamietnuť (rovnako ako napokon aj v tomto následnom konaní o priznanie finančného zadostučinenia). Žalobkyňa sa tak musela voči nekalému konaniu žalovaného brániť súdnou cestou, čo u nej vyvolalo stav právnej neistoty. V danej veci závadný stav trval viac ako 12 rokov (zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá v roku 2011 a okresný súd vyslovil porušenie spotrebiteľských práv v roku 2023). Podľa tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní 03.09.2025 v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 bola schválená a tým žalobkyňi poskytnutá výška úveru mala predstavovať sumu 510 Eur, avšak žalobkyňi bola skutočne vyplatená iba suma 423,61 Eur. Žalobkyňa na úhradu úveru zaplatila k 27.10.2014 celkom sumu 1.417,22 Eur. Žalovaný jej následne vrátil iba čiastku v sume 389,56 Eur. Žalovaný tieto tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne nepoprel. Vzhľadom aj na judikovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru u žalovaného tak zostala titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ na úkor žalobkyne suma 604,05 Eur [1.417,22 Eur – (389,56, Eur + 604,05 Eur) = 423,61 Eur, pozn.]. Žalobkyňa si síce túto pohľadávku proti žalovanému pre hrozbu vzniesenia námietky premičania z jeho strany v súdnom konaní neuplatnila, čo však podľa tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne žalovanému nebráni, aby túto pohľadávku podľa § 455 ods. 1 OZ ako naturálnu obligáciu dobrovoľne uspokojil. Vo vzťahu k porušeniu práv žalobkyne žalovaným majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru mestský súd tak bral do úvahy najmä to, že toto porušenie reálne zasiahlo do majetkovej sféry žalobkyne a spôsobilo jej ekonomickú ujmu. Finančné zadostučinenie za toto porušenie v žalobkyňou navrhovanej sume 300 Eur mestský súd považoval za primerané o to viac, že rozsudkom mestského súdu z 15.05.2024 ako vecne správnym potvrdeným rozsudkom krajského súdu z 12.08.2025 za porušenie práv žalobkyne majúcich za následok určenie neprijateľných podmienok podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti II. a III. výroku, ktoré (porušenie) na rozdiel od tu prejednávaného porušenia do majetkovej sféry žalobkyne nezasiahlo (zásah iba hrozil, pozn.) bolo žalobkyňi priznané ako primerané finančné zadostučinenie rovnako v sume 300 Eur. Mestský súd tu pre úplnosť veci dodáva, že primerané finančné zadostučinenie v sume 300 Eur za porušenie práv žalobkyne majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011 zodpovedá takmer 1/2-ici ňou skutočne utrpenej ekonomickej ujmy v sume 604,05 Eur. Vo vzťahu k porušeniu práv žalobkyne majúcich za následok určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky spočívajúcej v udelení súhlasu žalobkyne žalovanému na spracovanie jej osobných údajov až na dobu 10 rokov po skončení daného zmluvného vzťahu neurčitému okruhu osôb mal mestský súd okrem času trvania tohto porušenia na zreteli aj to, že ide o porušenie práva nemajetkovej povahy, vo vzťahu ku ktorému síce vznik majetkovej ujmy nemožno

vylúčiť, avšak vznik takejto ujmy zo strany žalobkyne nebolo tvrdené. A teda oproti porušeniu povinností zo strany žalovaného majúcich za následok búzúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru porušenie povinností pri ochrane osobných údajov žalovaným nemá za následok bezprostredne vznik majetkovej ujmy. Mestský súd pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia v neposlednom rade zohľadnil aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozsudkom mestského sudu z 15.05.2024 žalobkyňi za porušenie jej práv žalovaným majúcich za následok určenie inej zmluvnej podmienky (spočívajúcej v dojednaní poplatku za žiadosť o odklad splátok a jeho splatnosti, pozn.), avšak z tej istej zmluvy o revolvingovom úvere z 11.05.2011, v sume 300 Eur. V okolnostiach danej veci súd dospel záveru, že finančné zadosťučinenie je primerané za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne majúcich za následok podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti I. výroku určenie, že daný úver je bezúročný a bez poplatkov v sume 300 Eur a za porušenie ďalších (iných) práv žalobkyne majúcich za následok podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti IV. výroku určenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú v sume 150 Eur. Mestský súd mal za to, že výška priznaného zadosťučinenia pre žalobkyňu v súhrnnej sume 750 Eur, vrátane sumy priznanej rozsudkom mestského súdu z 15.05.2024, reflektuje závažnosť porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potencionálnych následkov, ktoré žalobkyňi (spotrebiteľke) hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Suma priznaného finančného zadosťučinenia nie je zjavne neprimeraná povahe a rozsahu porušenia jej práv, čo zodpovedá zákonom sledovanému účelu (poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov). Priznané zadosťučinenie nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku žalobkyne ako spotrebiteľa. Z vyššie uvedených dôvodov mestský súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyňi titulom primeraného finančného zadosťučinenia spolu sumu 450 Eur, tak ako je to uvedené pod bodom I. výrokovej časti tohto rozsudku.

24. Mestský súd žalobu prevyšujúcej časti, t. j. v časti žalobkyňou uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie za porušenie práv žalobkyne majúcich za následok určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa rozsudku okresného súdu zo 14.06.2023 v časti IV. výroku nad rozsah priznaného nároku v sume 150 Eur (z celkovej uplatnenej sumy 300 Eur, pozn.) považujúc túto za neprimeranú, pre jej nedôvodnosť zamietol, tak ako je to uvedené pod bodom II. výrokovej časti tohto rozsudku.

25. Pokiaľ žalobkyňa navrhla zohľadniť recidívu žalovaného a skutočnosť, že žalovaný neustále používa nekalé obchodné praktiky, táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná a súčasne ju nemožno hodnotiť ako objektivizujúce kritérium pre primerané finančné zadosťučinenie žalobkyne, keďže recidíva tak ako ju popísala žalobkyňa sa zjavne nevzťahovala ani priamo voči žalobkyňi, ale túto žalobkyňa konštatovala iba vo všeobecnosti.

26. Mestský súd na dôvažok dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práva spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúca, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol potencionálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohacovania sa pre spotrebiteľa.

III.

K rozhodnutiu o nároku na náhradu trov tohto konania

27. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, o týchto súd rozhodol podľa § 251 a 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobkyňa si v konaní uplatňovala proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 600 Eur, súd však žalobe vyhovel, iba do sumy 450 Eur. Pokiaľ ide o náhradu trov tohto konania, zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešnú žalobu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou

za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Mestský súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške predstavujúcej šikanózný výkon práva motivovanej len snahou o navýšenie trov konania, a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca, čo do základu uplatňovaného nároku plne úspešný, aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. Avšak nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 399/2019 z 26.05.2020).

29. Žalobkyňu v tejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech, čo do právneho základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela od úvahy súdu. Z uvedených dôvodov mestský súd žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100 % z prisúdenej istiny, tak ako je to uvedené pod bodom III. výrokovej časti tohto rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia proti ktorému smeruje na Mestskom súde Košice v dvoch vyhotoveniach (§ 362 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP). Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.